

Adler Blanka Cseh Igazolványa

Prošed

ČESKOSLOVENSKÝ REPATRIAČNÍ ÚŘAD
ЧЕХОСЛОВАЦКИЙ РЕПАТРИАЦИОННЫЙ ОРГАН
CZECHOSLOVAK REPATRIATION OFFICE

Jméno a příjmení:
Фамилия и имя: *Adlerová Blanka*
Family name:

Den, místo narození:
Год, месяц, день и место рождения: *21. 7. 1929*
Date, place and country of birth:

Povolání:
Занятие:
Occupation:

1929

Pasová kniha
23. VII. 1945

Místo určení:
Место направления:
Desired destination: *Léva*

Vlastnoruční podpis: *Adlerová Blanka*
Подпись владельца:
Signature of holder:

V
B
N *Prošed* dne
дня *18. 7. 1945*
date

L. S.

Prošed
shromáždění

A kép szövege:

CSEHSZLOVÁK REPATRIÁCIÓS HIVATAL

Név: Adlerová Blanka

Születési idő: 1929. 07. 27.

Célállomás: Léva

Dátum: 1945. 07. 13.

A koncentrációs táborból 1945. április huszonötödikén, Lipcsétől negyven kilométerre, Wurzenban szabadultunk fel az angol-amerikai csapatok által.

Ötös sorokban mentünk, ahogy már megszoktuk, és a hátunk mögött egyszer csak megjelentek motorbiciklin az amerikai katonák, és szabadok voltunk. Ez volt a fölszabadulás. A németeket rögtön különállították, és elvitték. Minket elvittek egy kaszárnnyába, ott szállásoltak el. Nagyon betegek voltunk, orvos nem volt. Az amerikaiak nem voltak fölkészülve ilyen szerencsétlen emberekre, és nem volt ennivaló se. Egyik nap jött egy teherautó, ami meg volt pakolva mindenféle jóval, és kidobálták nekünk. Persze csak azoknak jutott, akik erősebbek voltak. A gyengébbeknek továbbra sem volt ennivalójuk.

Május nyolcadikán kimentek az amerikaiak, és bejöttek az oroszok, mert később ez a rész NDK lett. Az oroszok jobban szervezettek voltak, rögtön konyhát állítottak föl, fejadagot állapítottak meg, és attól kezdve nem volt éhezés. Itt voltunk, nem tudom már pontosan, mennyi ideig. És akkor elvittek bennünket Saganba [?] egy karanténba. Ott is orosz fennhatóság volt, de ott rend volt és szigor. Ott aztán kapott mindenki orvosi kezelést, rendszeren elláttak minket, rendszeren ételmeztek. Közben Léva újból Csehszlovákia lett. Június végén csehszlovák autóbuszok jöttek értünk, és minket, csehszlovák lányokat elvittek a cseh--német határra. Ott kaptuk ezt az igazolványt, amiről a fénykép is van, és kaptunk egy kis pénzt is. Olyan zsúfoltak voltak a vonatok, hogy a tetején is utaztak, mi pedig olyan gyengék voltunk, hogy nem tudtuk magunkat felveszekedni. Arival nekiindultunk gyalog. Nem számított, hol esteledik ránk, bárhol lefeküdtünk, és végigaludtuk az éjszakát. Elérkeztünk Pozsonyig. Nekem mind a két lábam bedagadt, leültem a járda szélére, és azt mondtam, Ari, én nem tudok egy lépést sem továbbmenni. Nem tudtuk, mit kezdjünk magunkkal, amikor találkoztunk két lévai fiúval, akik akkor már üzleti úton jártak. Elhelyeztek egy kórházban, azt hiszem, vagy a Joint, vagy a zsidó hitközség által felállított olyan kórház volt, ahol csupa ilyenek voltak, akik visszajöttek. Ketten feküdtünk egy ágyban. Közben Ari testvérem hazajött Lévára. Nem nagyon tudtuk a kapcsolatot tartani Léva és Pozsony között. Pár hét múlva visszajött értem, mondta, hogy nincs már otthonunk, a lakásunkban idegenek vannak. Léván a zsidó hitközség berendezett egy otthont azoknak, akiknek nem volt semmijük. Egy bolgár zöldséges teherautón mentünk haza Lévára, és beköltöztünk ebbe az otthonba.